

eksistere, militære baser i fremmede lande ophæves, atom- og brintbomber ødelægges og yderligere produktion deraf ophøre.

Sovjetunionens regering var imidlertid, såfremt de vestlige regeringer ikke kunne gå med hertil, parat til en overenskomst om at foretage passende delvise skridt til nedrustning og styrkelse af sikkerheden; med henblik herpå foreslog han:

- 1) Oprettelse af en kontrol- og inspektionszone med nedskæring af fremmede styrker på vesteuropæisk territorium.
- 2) Oprettelse af en atomfri zone i Central-europa.
- 3) Tilbagetrækning af alle fremmede tropper fra europæisk territorium og nedlæggelse af militærbaser på fremmed territorium.
- 4) Indgåelse af en ikke-angrebspagt mellem NATO-landene og Warszawapagtens medlemsstater.
- 5) En overenskomst om forhindring af overraskelsesangreb.

I slutningen af sin tale kom Khrustjev ind på vretoretten i sikkerhedsrådet, som han forsvarede med, at man hellere måtte tilstræbe enige afgørelser blandt stormagterne end ty til krigerske afgørelser af internationale tvistigheder.

Under den fortsatte generaldebat talte bl. a. den norske udenrigsminister *Halvard Lange* om nedrustningsspørgsmålet og sagde, at han med tilfredshed hilste beslutningen om at nedsætte en timagtsgruppe til undersøgelse af nedrustningsspørgsmålet, men han udtrykte håb om, at FN snarest genoptog sin aktive rolle i spørgsmålets løsning.

Med henblik på løsning af de mange økonomiske og handelspolitiske spørgsmål tilsluttede hr. Lange sig fuldt ud generalsekretærens tanke om afholdelse af lejlighedsvis møder mellem de ECOSOC-tilsluttede økonomiministre. Han foreslog, at generalsekretæren opfordredes til at tage initiativet til indkaldelse af sådanne møder, når den økonomiske situation krævede det.

Den 25. september 1959 talte udenrigsminister *J. O. Krag*, hvis tale er gengivet i sin helhed som bilag 2.

Hovedemnerne for udenrigsministerens tale var nedrustningsspørgsmålet, hvorom han bl. a. udtalte, at den britiske plan forekom mere realistisk end den sovjetrus-

siske, men der var ikke i sidstnævnte noget, der udelukkede en realistisk fremgangsmåde; Berlinspørgsmålet, hvis endnu uløste problemer måske kunne løses på et topmøde; problemerne i Det mellemste Østen, hvor han tilsagde den danske regerings fortsatte støtte; spørgsmålet om oprettelse af en permanent FN-styrke; Den kinesiske Folkerepubliks optagelse i FN; den ungarske regerings nægtelse af at modtage en behørigt udpeget repræsentant for FN; de økonomiske bistandsopgaver, hvorunder han udtalte anerkendelse af Specialfondens virksomhed; og spørgsmålet om søterritoriet og fiskerigrænser, hvorved han erindrede om det særlige hensyn til lande eller områder, hvor befolkningens levevilkår er afhængige af fiskeriet. Udenrigsministeren omtalte endvidere med sympati de nationale bevægelser i Afrika og Asien.

Den franske udenrigsminister *Couve de Murville* sagde bl. a., at nedrustningsprogrammet først og fremmest måtte dække atomvåben. I afventning af en bestemmelse om et endeligt forbud mod besiddelse og brug af disse våben ville stormagterne fortsætte med at lade dem være grundlaget for deres arsenaler. Han udtrykte ønsket om, at den fortsatte debat om spørgsmålet ville overbevise enhver om nødvendigheden af en virkelig atomafrustning.

Han omtalte general de Gaulles erklæring af 16. september 1959, i henhold til hvilken Algiers politiske status ville blive bestemt. Han understregede, at Alger ikke kunne sammenlignes med andre afrikanske territorier.

Alger havde i næsten 150 år været tilknyttet Frankrig med mange nære bånd. Den franske regerings synspunkt er, udtalte udenrigsministeren, at ingen har ret til at påtvinge Alger et regime, som ikke er dets eget. Den franske regering havde, sagde han, ikke blot anerkendt, men tillige krævet, at det er det algerske folk, som selv skal vælge sin fremtidige status. Det vil gøre det i fuldstændig frihed og fuldstændig viden om foreliggende fakta.

Den svenske udenrigsminister *Östen Undén* indledte sit indlæg med at tilslutte sig den i generalsekretærens årsrapport fremførte beklagelse af, at mange medlemsstater havde undladt at acceptere Den internationale Domstols kompetence og undladt at